

ת"פ 23566/06/14 - מדינת ישראל נגד יואב חיים קניטל

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 23566-06-14 מדינת ישראל נ' קניטל
תיק חיצוני: 3081/12

בפני	כבוד השופט איתן קורנהאוזר
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	יואב חיים קניטל

גזר דין

1. הנאשם הודה והורשע, במסגרת כתב אישום מתוקן, בעבירה של הפרעה לשוטרי בעת מילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין התשל"ז-1977.

בהתאם בעובדות כתב האישום המתוקן, ביום 30.8.12 התקבלה קריאה על חפץ חשוד בסמוך לחנותו של הנאשם, עת הנאשם שהה בחנות. שוטרים שהגיעו למקום, התבקשו על ידי חבלן משטרה לפנות את האזור ואת העוברים והשבים. הנאשם יצא מחנותו, והתבקש על ידי שוטרי להתפנות מהמקום, אך סירב ושב אל חנותו. שוטרי אחר הגיע אל החנות וביקש מהנאשם, מספר פעמים, להתפנות, אך הנאשם עמד בסירובו. השוטרי הראשון הגיע למקום, שב וביקש מהנאשם לצאת מהחנות, אך הנאשם סירב. בנסיבות אלה, החל השוטרי למשוך את הנאשם בידו, על מנת לפנותו מהחנות. בתגובה, הנאשם התנגד והיכה את השוטרי מספר פעמים בידיו.

2. טרם הטיעונים לעונש התקבל תסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם. הנאשם רווק בן 27 בעל חנות למכירת טיסנים, סובל ממחלת סכרת נעורים וכן מהפרעת קשב וריכוז. הנאשם ומשפחתו מתמודדים עם מצב תפקודי בעייתי של אחותו. שירות המבחן התרשם כי הנאשם מקבל אחריות חלקית על ביצוע העבירה, ומצמצם את חלקו בביצועה. הנאשם מתקשה לבוא במגע עם קשייו, וכן מתקשה בוויסות רגשותיו. לצד זאת לא התרשם שירות המבחן מקווים עברייניים באישיות הנאשם, המגלה יכולות תפקודיות גבוהות. שירות המבחן סבור שהרשעה תפגע בנאשם פגיעה רגשית בדימויו העצמי, וכן בעתידו המקצועי (הנאשם הציג אישור לימודים ממכון מגיד של האוניברסיטה העברית). נוכח כל האמור, המליץ שירות המבחן על ביטול ההרשעה וענישה בדרך של צו של"צ.

3. המאשימה הפנתה לערך החברתי שנפגע מכך שהשוטרים הגיעו למקום על מנת לטפל בחפץ חשוד, כאשר התנגדות אזרחים לפינוי פוגעת בעבודתם ויוצרת פוטנציאל נזק. בנסיבות מקרה זה, בו מדובר בהתנגדות מתמשכת וכן בעימות פיזי, עתרה המאשימה לקביעת מתחם ענישה הנע בין צו של"צ לבין מספר חודשי מאסר. המאשימה בקשה שלא לקבל את המלצת שירות המבחן לאי הרשעה, כיון שלא

תגרם פגיעה קונקרטית לנאשם כתוצאה מהרשעתו, וכן בנסיבות ביצוע העבירה אין מקום לסיום ההליך ללא הרשעה. בנסיבותיו האישיות של הנאשם והודאתו, טענה המאשימה כי יש להטיל עליו עונש ברף התחתון של המתחם.

4. בא כוח הנאשם הפנה למצבו הרפואי של הנאשם הסובל מסכרת נעורים, מהפרעות קשב וריכוז וכן סובל מנכויות שנגרמו לו כתוצאה מתאונת דרכים שעבר. עוד ציין את מצבה הרפואי של אימו של הנאשם וכן את מצבה הרפואי של אחותו. חרף כל האמור, הנאשם מתפקד היטב בחיי היום יום ובכלל זה מסייע בידי משפחתו. לטענת בא כוח הנאשם, במקרה זה מדובר בסיטואציה אומללה בה הנאשם נכנס ללחץ כשהתבקש להתפנות מחנותו, זאת על רקע בעיות הקשב והריכוז מהן סובל, וכן ויכוח על לקיחת משאבת אינסולין מהמקום. הרשעה תפגע במסלול הלימודים של הנאשם, וכן במוניטין שלו בעסק אותו הוא מנהל. נוכח כל האמור, עתר בא כוח הנאשם לאמץ את המלצת שירות המבחן.

הנאשם ציין כי הלימודים שלפניו הם תרפיה בבעלי חיים, וכי בכוונתו לטפל באופן זה בילדים בעלי צרכים מיוחדים. עוד ציין את ההתמודדויות אליהן נדרש עם אחותו ועם אימו, וטען כי הרשעה תפגע בדימויו, בעבודתו העתידית בטיפול באמצעות בעלי חיים, וכן בייבוא מוצרים לחנותו, כאשר לא יוכל להיכנס לאזורים הקשורים ביבוא אם הרשעתו לא תבוטל.

לאחר שמיעת הטיעונים לעונש, הגיש ב"כ הנאשם חוו"ד פסיכיאטרית אשר נערכה ע"י ד"ר מיכאל שלפמן, אליה צורפו מסמכים רפואיים נוספים. בהתאם לחוו"ד זו, הרשעה עלולה לפגוע בנאשם באופן אשר יפורט בהמשך גזר הדין, בפרק המתייחס לחוו"ד זו.

אי הרשעה

5. סדר הדין הפלילי, מחייב כי מי שהודה בביצוע עבירה יורשע בדינו. רק מקרים מיוחדים ויוצאי דופן, "חריג שבחריגים", בהם נוצר פער בלתי נסבל בין הפגיעה בנאשם לבין תועלת ההרשעה לאינטרס הציבורי, יאות בית המשפט לסטות מכלל ההרשעה, וזאת בהתקיימם של שני תנאים מצטברים:

"ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה, בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים"....

(ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב (3) 337 (1997). עוד לעניין היות ההליך חריג ומצומצם, ראו רע"פ 2589/14 לוזון נ' מדינת ישראל (10.6.14))

אשר למידת הנזק שתגרם לנאשם, קבע בית המשפט העליון כי "אין מקום להסתפק ב'תרחיש תיאורטי', ויש להצביע על קיומו של נזק 'מוחשי וקונקרטי' אשר צפוי לנאשם כתוצאה מעצם ההרשעה" (רע"פ 54/15 פלוני נ' מדינת ישראל, (27.01.15), פסקה 12, וכן רע"פ 9118/12 אלכסנדר פריגין נ' מדינת ישראל (1.1.2013)).

6. בהתאם לאמור לעיל, יבחן כל אחד משני התנאים הנדרשים.

בחנית סוג העבירה הנדון, מעלה כי מדובר בעבירה מסוג עוון. נסיבות ביצוע העבירה אכן מצביעות על התנגדות

מתמשכת של הנאשם, אשר כללה אף עימות פיזי עם השוטרים, אולם לא ניתן להתעלם מהרקע, לפיו השוטר הוא שאחז בידו של הנאשם, בטרם זה נקט בכח כנגד השוטר. בנוסף, יש לתת משקל משמעותי לכך שהנאשם ביקש לקחת מחנותו את משאבת האינסולין. נסיבה זו, אשר הועלתה במסגרת הסדר הטיעון בין הצדדים, מעידה על הרקע לביצוע העבירה, וכן על נכונות מסוימת מצד הנאשם, בשלב כלשהו של האירוע, להתפנות מהמקום. בנסיבות אלה, ולאחר שבחנתי פסיקה בה הסתיימו הליכים ללא הרשעת הנאשם בעבירות חמורות ממקרה הנוכחי, אני קובע כי מקרה זה בנסיבותיו, עומד בתנאי של סיום ההליך ללא הרשעה, ככל שמדובר בסוג העבירה.

אשר למידת הפגיעה בנאשם, נטענו שלושה נימוקים: פגיעה במוניטין הנאשם בחנותו וכן בעבודתו, בשל איסור כניסה לאזורי יבוא; פגיעה בעתידו המקצועי לאור לימודיו; פגיעה בדימויו העצמי. יש לבחון נימוקים אלה, בהתאם לאמור להלכה שלעיל, בדבר הצורך בהוכחת נזק קונקרטי.

טיעון הנאשם כי המוניטין שלו בחנותו לממכר טיסנים יפגע בשל הרשעתו, לא מצא כל ביסוס. בהתאם, אף הטענה כי הנאשם עוסק ביבוא וכן הטענה שאזורי יבוא בנמלים שונים יסגרו לפניו, לא נתמכה בכל ראייה שהיא. יודגש, כי בית המשפט אישר להגנה הגשת מסמכים בטרם מתן גזר הדין, ככל שתראה לנכון, על מנת לבסס את טיעוניה.

לגבי הטיעון כי הרשעה תפגע בעתידו המקצועי של הנאשם, בשל לימודים במכון "מגיד" לצורך הכשרה לטיפול באמצעות בעלי חיים - לא הוצגה כל ראייה כי הרשעה עלולה לפגוע בנאשם בעסוק עתידי אפשרי זה או אחר.

טיעונו האחרון של הנאשם, עוסק בפגיעה בדימויו העצמי בשל הרשעתו. שרות המבחן התייחס לכך, שהרשעה עלולה לפגוע בדימויו העצמי הפגוע של הנאשם, וכן צורפה חוות דעת פסיכיאטרית של ד"ר שלפמן. הרשעה בפלילים מהווה פגיעה בכל נאשם נעדר עבר פלילי, אשר הופך למורשע. חוות דעתו של ד"ר שלפמן, נועדה לבסס את מידת הפגיעה בנאשם מסויים זה, כפגיעה משמעותית וקשה. ניתן לקבל את קביעת הפסיכיאטר, כי הנאשם חווה עד היום את האירוע עם השוטרים כאירוע משמעותי וטראומטי מבחינתו, ולצורך הדיון אף לקבל את האבחנה כי האירוע עלה עד כדי הפרעה פוסט-טראומתית. יחד עם זאת, מידת הפגיעה בנאשם בעצם הרשעתו, איננה מבוססת דיה בחוות דעת זו: ד"ר שלפמן טוען כי הרשעה תביא לגדיעת ההליך השיקומי בשל הפסקת לימודיו של הנאשם. לא ברור על מה מבוססת קביעה זו, למעט עצם הקביעה. בנוסף, יחס ד"ר שלפמן משקל לפגיעה בנאשם כתוצאה מכך שציבור לקוחותיו ידע כי הורשע בפלילים. לא ברור מחוות הדעת כיצד סבור ד"ר שלפמן שדבר ההרשעה יגיע לאוזני לקוחות המגיעים לחנות הנאשם לממכר טיסנים, כיצד סבור שדבר הרשעה עלול להשפיע על היחסים בין הנאשם ללקוחותיו, ומדוע סבור שישנה משמעות כה רבה להבדל שבין הרשעה לאי-הרשעה, מבחינת ציבור הלקוחות. על בסיס זה, לא ברורה קביעתו של הפסיכיאטר, כי הותרת ההרשעה על כנה, עלולה להחמיר את דכאונו של הנאשם "לרמות שקשה לנבא מראש". למעלה מהדרוש, אציין כי ד"ר שלפמן לא עיין בעותק כתב האישום בו הודה והורשע הנאשם, אלא הסתפק בתיאורו את האירוע, תיאור אשר אינו תואם במלואו את עובדות כתב האישום המתוקן.

על מצע עובדתי זה, יש לשוב ולהדגיש את עמדת הפסיקה לגבי הטענה "לפיה די במידת ודאות קרובה לקיומו של נזק קונקרטי" כדי להימנע מהרשעתו של הנאשם. גישה זו אינה עולה בקנה אחד עם פסיקתו של בית משפט זה, לפיה יש להצביע על כך שהרשעתו של הנאשם תביא "לפגיעה קשה וקונקרטית בסיכויי שיקומו", ולבסס טענות אלה בתשתית ראייתית מתאימה... החובה להצביע על קיומו של נזק קונקרטי, מתיישבת עם אופיו המצומצם של החריג שעניינו הימנעות מהרשעה, אשר

נועד לחול אך במקרים מיוחדים בהם קיימים טעמים כבדי משקל הנוגעים לצורכי שיקומו של הנאשם"
(רע"פ 7224/14 משה פרינסקי נ' מדינת ישראל, (10.11.2014)).

בנסיבות כוללות אלה, אני קובע כי לא הוכחה מידת פגיעה קשה בנאשם או בשיקומו, כתוצאה מעצם הרשעתו בדיון, ולפיכך אני דוחה את העתירה לביטול הרשעתו של הנאשם.

מתחם הענישה והעונש המתאים

7. מדובר בעבירה הפוגעת ביכולת השוטרים לסייע בידי הציבור הרחב, ובכך פוגעת ברבים. יחד עם זאת, נסיבות האירוע אשר פורטו בהרחבה לעיל, מציבות את המקרה ברף נמוך של ביצוע העבירה. לאחר ששקלתי את כל האמור לעיל וכן את הפסיקה הנוהגת, אני קובע כי מתחם הענישה במקרה זה נע בין מאסר מותנה לצד של"צ ועד מאסר בפועל למשך 6 חודשים.

8. נסיבותיו האישיות של הנאשם פורטו בהרחבה לעיל. מדובר בצעיר, נעדר כל עבר פלילי, אשר קיבל אחריות על מעשיו, סובל מבעיות רפואיות, ותומך במשפחתו. בנסיבות אלה, מצוי הנאשם ברף הנמוך של מתחם הענישה.

לפיכך, החלטתי להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 3 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך 3 שנים מהיום עבירה על סעיף 275 לחוק העונשין.

ב. צו של"צ למשך 140 שעות, זאת בהתאם לתכנית שערך שרות המבחן.

הובהר לנאשם כי אם לא יעמוד בצו השל"צ, יחודש הדיון בעניינו.

המזכירות תעביר עותק גזר הדין לשירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י"ח תמוז תשע"ה, 05 יולי 2015, במעמד הצדדים.